

saa i Aar har det tværtimod været Finansudvalgets Opgave at gøre Ministeriet saa stærkt som muligt, for at det kan have Kræfter til at beskytte os mod igen at komme uden for Forfatningens Forudsætninger, hvilket efter min Mening maa være Ministeriets Hovedopgave ved Siden af de Reformopgaver, som det ogsaa søger at løse. Det maa man ikke være blind for, at der er en Mulighed for, at der endnu kan være en Dyst at tage angaaende Forfatningen. Der sidder oppe i den privilegerede Valgrets Ting endnu et Flertal, som er anført af den Mand, hvis Navn er uløseligt knyttet til den gamle Forfatningskonflikt, og dette Flertal kan rejse en Forfatningskonflikt igen. Jeg tænker mig det ikke som en Mulighed, og en saadan foreligger sikkert heller ikke, at dette Landstingsflertal skulde rejse en aabenlys Forfatningskonflikt, men man kan jo meget godt tale om Kirkereform, Retsreform og Skattereform og alligevel mene Forfatningen. Over for denne Fare, der ligger som en Mulighed, er dette Ting og det høje Ministerium naturlige Forbunds-fæller, og det er i vor Interesse at gøre Ministeriet saa stærkt som muligt, men vi føle os ogsaa forvissede om, at Ministeriet vil søge sin Styrke her i den almindelige Valgrets Ting og ikke bøje sig for Interesser, som ere dette fremmede, for at den endelige Sejr, hvis der skulde blive rejst en Kamp, kan blive en fuldstændig Sejr for dette Tings Opfattelse af Grundloven.

Dette er de Bemærkninger, jeg har ønsket at gøre til Indledning, og ud herover har jeg intet at sige til den højtærede Konseilspræsidents Budget. — Til Udenrigsministeriets Budget er der kun stillet Ændringsforslag af et Mindretal. Dette Mindretal har stillet 2 Ændringsforslag, som findes paa Ændringsforslagslisten under Nr. 17 og 18. Jeg kunde afholde mig fra at omtale dem, indtil Mindretallet havde begrundet sit Standpunkt, men der foreligger med Hensyn til disse Forslag noget særligt, som giver mig Anledning til straks at gøre nogle Bemærkninger om dem. Der kunde ikke hos Finansudvalget være nogen Tvivl om, at det efter de Udtalelser, der ved første Behandling fremkom fra den højtærede Finansministers Side, maatte være magtpaaliggende, at vi indførte saa store og omfattende Besparelser paa Budgetterne som muligt, og Finansudvalget kom ogsaa selv ved sine Betragtninger over vor finansielle Stilling til det samme Resultat. Finansudvalget har

derfor ogsaa haft sin Opmærksomhed henvendt paa, hvor der kunde spares noget, og netop vor diplomatiske Repræsentation over for Udlandet, som koster os betydelige Summer, omtrent 300,000 Kr. om Aaret, har Finansudvalget taget op til Overvejelse som et Punkt, hvor der formentlig kunde spares noget. Vi have jo ikke nogen synderlig udpræget Udenrigspolitik at føre; det vilde være sygeligt, hvis det danske Folk nærede Storhedsdrømme. Men der er ogsaa i det danske Folk netop en sund Opfattelse af den beskedne Rolle, vi ere henviste til at spille, og de Interesser, som vi have i Udlandet, og som jo ere venskabelige Handelsinteresser, ville i alt væsentligt ogsaa kunne varetages gennem Konsulaterne. Dog er der naturligvis Steder, hvor vore Forbindelser ere af den Beskaffenhed, at det kan være nyttigt for os at have en Gesandt, som utvivlsomt i mange Tilfælde kan have Adgang, hvor en Konsul ikke vilde have det, og kan faa Oplysninger, som en Konsul meget vanskeligt vil kunne faa, og det er altid nyttigt at være vel underrettet. Finansudvalget overvejede altsaa, om der ikke her kunde spares noget, og tog Sagen op til Overvejelse sammen med den højtærede Udenrigsminister; og da den højtærede Udenrigsminister kom til Finansudvalget og udtalte sig angaaende dette Punkt, viste det sig, at der var den lykkeligste Overensstemmelse mellem Udenrigsministeren og Finansudvalget. Ogsaa den højtærede Udenrigsminister var stemt for, at man skulde spare noget paa de Udgifter, som medgaa til vor diplomatiske Repræsentation, og erklærede sig villig til at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og saa snart han fandt sig tilstrækkelig hjemme i den Gerning, som først saa nylig er bleven ham betroet, og der havde faaet saa megen Erfaring, at han kunde sige med Sikkerhed, hvor man bedst kunde spare, hvilke Gesandtskabsposter man bedst kunde inddrage, vilde den højtærede Udenrigsminister selv stille Forslag derom. Der var altsaa slet ingen Uoverensstemmelser mellem den højtærede Udenrigsminister og Finansudvalget, men det var naturligvis nødvendigt at afvente det Tidspunkt, hvor Udenrigsministeren saa sig i Stand til med en paa Erfaringen bygget Sikkerhed at stille Forslag om, hvilke Gesandtskabsposter der kunde inddrages. Det kunde derefter kun vække nogen Forbavselse, at Mindretallet gik hen og stillede Forslag allerede i Aar ved Finansloven om at paalægge Udenrigsministeren at inddrage 4 af vore Gesandtskabs-